

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 1 sierpnia 2012 roku powodowie A. W. i A. S. wniesli o zasądzenie od Dyrektora Generalnego firmy (...) tytułem zadośćuczynienia kwoty 200.000 zł z przeznaczeniem na cel społeczny, wskazany przez powodów z powodu narażenia powodów, rodziny, przyjaciół, znajomych, współpracowników, gości weselnych na utratę zdrowia, rozstrój zdrowia, zatrucie pokarmowe lub utratę zdrowia i życia przez nieświadome spożycie napojów przeterminowanych o 8 miesięcy. Wnieśli również o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że pozywają firmę (...) za narażenie powodów na utratę dobrego imienia i wizerunku porządnych ludzi w oczach rodziny, przyjaciół, znajomych, współpracowników i gości zaproszonych na uroczystość weselną.

Powodowie wskazali, że w dniu 8 czerwca 2012 roku kupili na przyjęcie dla znajomych napoje fanta i sprite w hurtowni napojów (...) F. w T.. Na uroczystości goście zwrócili uwagę, że napoje są przeterminowane – sprite o 1 miesiąc, a fanta o 8 miesięcy.

Próba wyjaśnienia zakupu przeterminowanych napojów w firmie (...) nie powiodła się, a powodowie zostali posądzeni o to, że są kłamcami.

Zdaniem powodów za zszarganie ich dobrego imienia w oczach znajomych i bliskich zasadnym jest zasądzenie od pozwanego zadośćuczynienia w kwocie 200.000 zł. na cele społeczne.

W piśmie złożonym w dniu 8 sierpnia 2012 roku powodowie wskazali, że pozywają firmę (...) i podali nazwę pozwanego – (...) Spółka z o.o. w T..

Powodowie wskazali również dwa Stowarzyszenia – Stowarzyszenie (...), Wioślarski, Kajakowy i Pływacki oraz Stowarzyszenie (...), na rzecz których ma być zasądzone zadośćuczynienie.

W odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 22 listopada 2012 roku pozwany reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Pozwany zakwestionował powództwo zarówno co do zasady jak i wysokości.

Zdaniem pozwanego powodowie nie udowodnili nawet faktu zakupu u pozwanego jakiegokolwiek towaru, gdyż nie załączyli do pozwu dowodu zakupu i z uwagi na brak legitymacji procesowej biernej powództwo powinno zostać oddalone.

Pozwany zaprzeczył, aby przeterminowane napoje zostały nabyte od pozwanego. W ocenie pozwanego niemożliwym jest, aby w hurtowni pozwanego zostały nabyte przeterminowane napoje, zwłaszcza pojedyncze butelki, gdyż hurtownia nie prowadzi sprzedaży detalicznych.

Zdaniem pozwanego, nawet przy założeniu, że powodowie nabyli u pozwanego przeterminowane napoje, ich żądanie także nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ art. 24 k.c. wyraźnie wskazuje, iż przesłanką odpowiedzialności jest powstanie rzeczywistego skutku naruszenia dobra osobistego, a nie tylko jego narażenie.

Roszczenie z tytułu ochrony dóbr osobistych nie może zostać oparte jedynie na subiektywnym odczuciu dyskomfortu psychicznego.

W niniejszej sprawie przesłanki odpowiedzialności należy upatrywać w treści art. 448 k.c., który to przepis wyraźnie uzależnia możliwość zasądzenia sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny od naruszenia dobra osobistego, a w

przypadku wystąpienia jedynie zagrożenia dobra osobistego, roszczenie to nie przysługuje. Zdaniem pozwanego nie zostały spełnione żadne przesłanki z art. 448 k.c. stanowiące podstawę zasądzenia zadośćuczynienia.

Pozwany zaznaczył również, że żądana przez powodów suma jest rażąco wygórowana.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powodowie A. S. i A. W. dokonali w dniu 8 czerwca 2012 roku, w hurtowni należącej do pozwanego, zakupu napojów, między innymi Fanty i S. z przeznaczeniem na przyjęcie weselne. W okresie od 8 czerwca do 30 czerwca 2012 roku napoje przechowywane były w domku na działce, należącym do powoda i zostały wystawione na przyjęciu organizowanym w dniu 30 czerwca 2012 roku. W przyjęciu uczestniczyło około 50 – 60 osób. Napoje kupione w hurtowni pozwanego były w butelkach dwulitrowych.

W dniu zakupu powodowie nie sprawdzali daty przydatności napojów do spożycia.

Na początku przyjęcia, jeden z gości poinformował powoda, że jeden z napoi jest przeterminowany. Po sprawdzeniu przez powodów okazało się, że około 8, 9 sztuk napoi jest przeterminowanych, a mianowicie napój fanta o 8 miesięcy, a sprite o 1 miesiąc, licząc od daty przydatności do spożycia. Powodowie zdjęli przeterminowane napoje ze stołów. Nikt z gości weselnych, uczestniczących w przyjęciu, ani powodowie nie zatruli się. Powodowie nie mają wiedzy, czy którykolwiek z gości spożył przeterminowany napój. Na wesele organizowane wcześniej, powodowie kupowali napoje w innym punkcie.

W przyjęciu organizowanym w dniu 30 czerwca 2012 roku uczestniczyli goście ze środowiska zawodowego powódki i powodom było bardzo niezręcznie. Goście uczestniczący w przyjęciu nie mówili do powodów na temat przeterminowanych napojów.

Próba wyjaśnienia zakupu przeterminowanych napojów z członkami zarządu pozwanej spółki nie powiodła się.

Powód uważa, że jego dobra osobiste zostały naruszone, ponieważ kiedy chciał wyjaśnić sprawę z członkami zarządu, został posądzony o to, że jest kombinatorem, że sam podstawił napoje.

(dowód: paragon zakupu – koperta k. 75, zeznania powoda A. W. – nagranie min. 08.42 – 23.50 – płyta k.84, protokół skrócony – k.80,81, nagranie min. 08.50 -18.40 – płyta k. 202, protokół skrócony – k.199,200)

O tym, że napoje są przeterminowane poinformował powodów siostrzeniec powoda A. T., który był gościem na ich przyjęciu weselnym. Siostrzeńcowi powoda wydawało się, że nikt z gości nie zauważył przeterminowanych napojów, które zostały zdjęte ze stołów, ale nie był tego pewien.

(dowód: zeznania świadka A. T. – nagranie min. 13.31 – 15.45 – płyta k. 116, protokół skrócony – k.114)

Na podstawie kodów kreskowych i innych oznaczeń cyfrowych, „C. – cola” (...) Spółka z o.o. w W. nie jest w stanie podać, komu i kiedy została sprzedana partia przedmiotowego towaru.

(dowód: pismo z dnia 14.02.2013 r. – k. 136)

Przy dostawie towaru i jego przyjmowaniu sprawdzana jest data przydatności towaru do spożycia i ponownie datę sprawdza magazynier przy wydawaniu towaru. Co trzy miesiące przeprowadzana jest w firmie pozwanego inwentaryzacja. Kontrole nigdy nie wykazały przeterminowanych towarów.

(dowód; zeznania świadków: J. K. – nagranie min. 04.19 -07.00 – płyta k. 147, protokół skrócony – k.145, P. M. – nagranie min. 07.52 – 12.10 - płyta k.147, protokół skrócony – k. 145,146)

W dniu 4 lipca 2012 roku powodowie zgłosili w Powiatowej Komendzie Policji w T. okoliczność zakupu w hurtowni napojów (...) F. w T., przeterminowanych napojów typu S. i F.. W trakcie postępowania sporządzono, między innymi dokumentację fotograficzną, na której przedstawiono napoje F. i S. ze wskazanym terminem przydatności do spożycia.

Wyrokiem nakazowym wydanym dnia 9 października 2012 roku Sąd Rejonowy w T., uznał obwinionego A. G. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że będąc odpowiedzialnym za D. Sprzedaży napojów i alkoholu w hurtowni (...) wprowadził do obrotu napoje marki F. i S. po upływie terminu do ich spożycia, w wyniku czego ich nabycia dokonali A. W. i A. S. w ilości 8 butelek napoju F. i 6 butelek napojów S. na łączną kwotę 77,64 zł.

Od powyższego wyroku nakazowego został wniesiony sprzeciw.

(dowód: kserokopie dokumentów z akt sprawy II W 538/12 Sądu Rejonowego wT. – koperta k. 100)

Zdaniem obecnego członka zarządu pozwanej spółki, T. M., który w dacie zakupu towaru był prezesem, przeterminowany towar nie został sprzedany w firmie pozwanego. Kiedy powodowie chcieli wyjaśnić sprawę zakupu przeterminowanych napojów, prezes pozwanej spółki wnosił, aby przedstawili paragon zakupu.

(dowód: zeznania pozwanego – członka zarządu T. M. – nagranie min. k. 28.20 – 34.10 – płyta k. 84, protokół skrócony – k. 82, nagranie min. 22.15 – 25.50 – płyta k. 202, protokół skrócony – k. 200, 201)

W miesiącu lipcu 2012 roku, w hurtowniach prowadzonych przez pozwanego, były przeprowadzone kontrole sanitarne, w trakcie których nie stwierdzono na stanie magazynowym przeterminowanych napojów.

(dowód: protokoły kontroli sanitarnych – k.44 – 68)

Prawomocnym wyrokiem wydanym dnia 20 września 2013 roku Sąd Rejonowy w T.M.. uznał A. G. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu polegającego na tym, że będąc odpowiedzialnym za D. Sprzedaży napojów i alkoholu w hurtowni (...) wprowadziła do obrotu napoje marki F. i S., po upływie terminu przydatności do spożycia w wyniku czego ich nabycia dokonali A. W. i A. S. w ilości 8 butelek napoju F. i 6 butelek napoju S. za kwotę łączoną 77,64 złotych.

Czyn ten stanowi wykroczenie z art. 100 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25.08.2006r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dowodów.

Na rozprawie w dniu 11 marca 2014 roku Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków P. M., R. P. i S. C., uznając że są to wnioski spóźnione, poza tym nieprzydatne do rozstrzygnięcia sprawy. Należy wskazać, że świadek P. M. składał już zeznania w niniejszej sprawie, natomiast okoliczności na które mieliby zeznawać pozostali świadkowie, tj. kontrola przez pozwanego towaru pod kątem jego przydatności do spożycia, czy też nie wydawanie towarów przeterminowanych, na obecnym etapie postępowania są nieprzydatne do rozstrzygnięcia sprawy. Podobnie Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o dopuszczenie dowodu z nagrania przyjęcia weselnego przy pomocy kamery, uznając że wniosek pozwanego jest spóźniony, poza tym również nieprzydatny do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd odmówił wiary twierdzeniom pozwanego co do okoliczności, iż towary w postaci napojów marki S. i F. nie zostały zakupione w hurtowni pozwanego. Twierdzenia te pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, w postaci zeznań powoda A. W., paragonem przedstawionym przez powodów, potwierdzającym zakup określonych napojów w firmie pozwanego, a przede wszystkim z prawomocnym wyrokiem wydanym przez sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim, na podstawie którego członek zarządu pozwanej spółki, będący jednocześnie dyrektorem handlowym odpowiedzialnym za dział sprzedaży został skazany za wprowadzenie do obrotu napojów marki F. i S. po upływie terminu ich przydatności do spożycia, w wyniku czego nabycia tych towarów dokonali powodowie.

Sąd zważył co następuje

Przedmiotem żądania powodów w niniejszym postępowaniu było zasądzenie zadośćuczynienia na wskazany przez nich cel społeczny z uwagi na narażenie powodów, a także ich rodziny, znajomych, gości weselnych na utratę zdrowia, rozstrój zdrowia, zatrucie pokarmowe lub utratę zdrowia i życia przez spożycie przeterminowanych napojów nabytych u pozwanego. Z uzasadnienia pozwu wynika, że powodowie wiążą dochodzone roszczenie z naruszeniem ich dobrego imienia.

Stosownie do przepisów art. 23 i 24 k.c. poszkodowanemu w przypadku naruszenia jego dobra osobistego służy ochrona cywilnoprawna. Dobra osobiste podlegają ochronie, jeżeli ich naruszenie (zagrożenie) jest bezprawne. Rzeczą poszkodowanego jest wykazanie takich przesłanek odpowiedzialności jak istnienie dobra osobistego i jego naruszenie, nie musi on natomiast wykazywać, że działanie sprawcy było bezprawne. W polskiej doktrynie cywilistycznej panuje obiektywne pojęcie bezprawności, według którego bezprawne jest zachowanie się sprzeczne z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Osoba szukająca ochrony przewidzianej w art. 24 k.c. nie musi zatem wykazywać winy sprawcy zagrożenia lub naruszenia dobra osobistego. Ciężar dowodu w braku bezprawności działania (art. 24 k.c.) spoczywa na osobie, której zarzucono naruszenie dobra osobistego. Musi ona wykazać, że była do tego uprawniona.

Z wyjaśnień powodów złożonych na rozprawie w dniu 6 grudnia 2012 roku i z zeznań powoda A. W. złożonych na rozprawie w dniu 11 marca 2014 roku wynika, że powodowie uważają, że doszło do naruszenia ich dobrego imienia, a odpowiedzialność ponosi pozwany, który sprzedał powodom przeterminowane napoje.

Do najważniejszych dóbr osobistych, które wyraźnie wymienia przepis art. 23 k.c. należy cześć (dobre imię, dobra sława, reputacja, honor, godność osobista) jako wartość właściwa każdemu człowiekowi. Obejmuje ona wszystkie dziedziny jego życia osobistego, zawodowego i społecznego.

Naruszenie czci może nastąpić przez pomówienie o ujemne postępowanie w życiu osobistym, jak i przez zarzucenie niewłaściwego zachowania w życiu zawodowym naruszające dobre imię danej osoby i mogące narazić ją na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu lub innej działalności.

Przepis art. 24 k.c., który wymienia środki ochrony przewidziane w przypadku naruszenia dóbr osobistych, nie stanowi samodzielnej podstawy dla zasądzenia zadośćuczynienia, lecz odsyła do przepisów szczególnych, które pozwalają na zastosowanie takiego środka.

Z uwagi na żądanie powodów zasądzenia na cel społeczny odpowiedniego zadośćuczynienia (200.000 zł.), w niniejszej sprawie jako podstawę prawną roszczenia powodów należy wskazać przepis art. 448 k.c.

Powołany przepis stanowi, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu czyje dobro osobiste zostało naruszone odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Zgodnie z powołanym przepisem, do przesłanek odpowiedzialności pozwalających na zasądzenie zadośćuczynienia należą: naruszenie dobra osobistego skutkujące powstaniem szkody niemajątkowej, zawiniony czyn sprawcy i związek przyczynowy między szkodą, a czynem.

W ocenie Sądu powodowie nie wykazali w niniejszym postępowaniu, że w wyniku działania pozwanego doszło do naruszenia ich dobra osobistego, ani też nie wykazali powstania szkody niemajątkowej.

W pozwie powodowie wskazywali, że dochodzone roszczenie wiąże z narażeniem ich oraz innych uczestników przyjęcia weselnego na utratę zdrowia, a nawet życia, jednak postępowanie dowodowe nie wykazało, aby doszło do naruszenia wskazanego dobra osobistego.

Bezspornym jest, że ani powodowie, ani nikt z gości uczestniczących w przyjęciu nie „zatrul się”, ani też nie doszło u nikogo do rozstroju zdrowia, poza tym powodowie nie posiadali wiedzy, czy ktokolwiek spożył napoje zakupione u pozwanego, a wystawione na przyjęciu.

Odnosząc się do wskazanego przez powodów dobra osobistego w postaci dobrego imienia – czci, godności, do naruszenia tego dobra może dojść przez pomówienie o ujemne postępowanie w życiu osobistym, jak i przez zarzucenie niewłaściwego zachowania w życiu zawodowym naruszające dobre imię danej osoby i mogące narazić ją na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu lub innej działalności jak również mogące poniżyć taką osobę w opinii publicznej.

W czci człowieka wyróżnia się dwie jej strony, stroną wewnętrzną, nazywaną godnością osobistą, obejmującą wyobrażenie człowieka o własnej wartości oraz oczekiwanie szacunku ze strony innych ludzi (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 08.10.87r., (...) 269/87) oraz stroną zewnętrzną, oznaczającą dobrą sławę, dobrą opinię innych ludzi, szacunek, którym obdarza daną osobę otoczenie. Dobra sława (dobre imię) obejmuje wszystkie dziedziny aktywności życiowej osoby, jej życie osobiste, zawodowe i społeczne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 29.10.1971 r., II CR 455/71).

Do naruszenia czci może dojść w rozmaity sposób, za pośrednictwem mowy, pisma, w wypowiedzi w mediach, w listach, pismach kierowanych do urzędów i innych instytucji, publikacjach prasowych czy też książkach, a także na forum internetowym.

Do naruszenia godności może dojść przez zniewagę (ubliżenie komuś, obraźliwe zachowanie się) lub przez zniesławienie (pomówienie o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć daną osobę w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania danego zawodu lub sprawowania danego stanowiska).

Z ustaleń Sądu wynika, że powodowie dokonali w hurtowni pozwanego zakupu napoi marki S. i F., które to napoje były przeterminowane, jednak wystawienie tych napoi na przyjęciu weselnym nie dowodzi w żaden sposób, że doszło do naruszenia dóbr osobistych powodów.

Za organizację przyjęcia weselnego i podawane na tym przyjęciu artykuły żywnościowe i napoje, odpowiadają zdaniem Sądu powodowie, a zatem sposób przeznaczenia napojów nabytych u pozwanego i ich rozdysponowanie, nie może skutkować odpowiedzialnością pozwanej Spółki.

Niezależnie od przytoczonej okoliczności, powodowie nie wykazali, że wystawienie na przyjęciu weselnym przeterminowanych napoi spowodowało naruszenie ich dóbr osobistych, w szczególności dobra osobistego w postaci zdrowia czy też dobrego imienia. Jak już wskazano wcześniej, powodowie nie wykazali, aby ktokolwiek z gości w ogóle spożył napoje kupione u pozwanego, natomiast faktem wykrycia przeterminowanych napoi, powodowie czuli się niezręcznie. Powodowie nie wskazali, aby ktokolwiek z gości komentował fakt pojawienia się na stołach przeterminowanych napoi, ani też aby spotkali się z krytycznymi uwagami związanymi z tą okolicznością.

Z ustaleń Sądu wynika poza tym, że tylko jeden z gości weselnych, zauważył przeterminowane napoje, poinformował o tym powodów i napoje zostały zdjęte, przy czym miało to miejsce na początku przyjęcia.

W świetle przytoczonych okoliczności, Sąd uznał, że jedynie subiektywne odczucia powodów, wskazywana przez nich niezręczność, nie dowodzą, iż doszło do jakiegokolwiek naruszenia ich dóbr osobistych.

W doktrynie i orzecznictwie przeważa pogląd, że zarówno przy wyjaśnianiu istoty dobra osobistego jak i jego naruszeniu należy posługiwać się kryterium obiektywnym, odwołującym się do przyjętych w społeczeństwie ocen (por. J. Panowicz - Lipska, Majątkowa ochrona, s. 29, a. Szpunar, ochrona dóbr osobistych, s. 107, J.S. Piątkowski Ewolucja, s. 20 i nast., Gniewek, Komentarz do k.c. 2011, s. 56, wyrok Sądu Najwyższego z 16.01.1976 r. – II CR 692/75).

Zarówno w literaturze przedmiotu jak i orzecznictwie sądowym przyznaje się, że ocena czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego nie może być dokonana według miary indywidualnej wrażliwości osoby, która czuje się dotknięta

zachowaniem innej osoby (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 kwietnia 2002 roku wydanym w sprawie II CKN 953/00, opubl. LEX nr 55098).

Przy dokonywaniu takiej oceny należy mieć na uwadze nie tylko subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony prawnej, ale także obiektywną reakcję społeczeństwa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 1976 roku, II CR 692/75, opubl. OSNC 1976/11/251).

W kontekście przytoczonych okoliczności Sąd uznał, iż nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powodów przez fakt wystawienia na przyjęciu weselnym przeterminowanych napojów, poza tym jak już to zaznaczył Sąd, pozwany może odpowiadać za sprzedaż przeterminowanych napojów, jednak nie może ponosić odpowiedzialności za ich przeznaczenie przez nabywców.

Z uwagi na fakt, że powodowie nie wykazali, aby doszło do naruszenia ich dóbr osobistych, nie wykazali także że ponieśli jakąkolwiek szkodę niemajątkową. Powodowie podkreślali, że czuli się niezręcznie, natomiast nie spotkali się ze strony gości weselnych z żadnymi krytycznymi uwagami, a nawet nie byli pewni, czy ktoś z uczestników przyjęcia, poza A. T. zauważył te napoje. W kontekście powyższego nie można uznać, że ktoś znieważył powodów, czy też ich zniesławił. Subiektywne odczucia powodów nie stanowią wystarczającej przesłanki do uznania naruszenia ich dóbr osobistych, a co się z tym wiąże powstania szkody niemajątkowej.

Jak już wskazano wcześniej szkoda jest jedną z przesłanek odpowiedzialności z art. 448 k.c. Szkoda nie została ustawowo zdefiniowana, natomiast zarówno w języku potocznym jak i wyrażeniach normatywnych przyjmuje się, że krzywda stanowi uszczerbek majątkowy w dobrach niemajątkowych, prawnie chronionych. Dla odróżnienia szkodą jest uszczerbek, którego doznał poszkodowany w swych dobrach majątkowych.

W niniejszym postępowaniu powodowie nie wykazali, aby doznali jakiegokolwiek szkody, zarówno w sferze niemajątkowej, jak i w dobrach majątkowych.

W kontekście przytoczonych okoliczności brak jest podstaw do zasądzenia od pozwanej Spółki zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c., ponieważ zadośćuczynienie, które może być zasądzone na podstawie wskazanego przepisu ma na celu naprawienie krzywd rzeczywiście poniesionych, co w niniejszym postępowaniu nie zostało wykazane.

W ocenie Sądu, niezależnie od braku jednej z przesłanek koniecznych do uwzględnienia powództwa o zadośćuczynienie na podstawie art. 448 k.c., a mianowicie nie wykazania naruszenia dobra osobistego powodów, nie została także spełniona kolejna przesłanka, a mianowicie brak jest związku przyczynowego pomiędzy sprzedażą przeterminowanych napoi, a przeznaczeniem ich na przyjęcie weselne.

W świetle powyższego brak jest podstaw do uznania, że pomiędzy sprzedażą przeterminowanych napojów, za co ponosi odpowiedzialność pozwany, a ich wystawieniem na przyjęcie weselne, co miało skutkować naruszeniem dóbr osobistych powodów, zachodzi normalny związek przyczynowy.

Z uwagi na brak przesłanek z art. 24 k.c. i art. 448 k.c. Sąd oddalił powództwo jako niezasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zasądzając od powodów na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł wraz z opłatą sądową za pełnomocnictwo, wynoszącą 17 zł.